

SV

SV

SV

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 20.4.2009
KOM(2009) 170 slutlig

**RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET, EUROPAPARLAMENTET
SAMT EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN**

**om tillämpning av rådets direktiv 2004/80/EG
om ersättning till brottsoffer**

[SEC(2009) 495]

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET, EUROPAPARLAMENTET SAMT EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN

om tillämpning av rådets direktiv 2004/80/EG om ersättning till brottsoffer

1. INLEDNING

Brottsoffer i Europeiska unionen har rätt till rättvis och lämplig ersättning för de skador de har lidit, oavsett var i Europeiska gemenskapen brottet begicks. Rådets direktiv 2004/80/EG om ersättning till brottsoffer¹ (nedan kallat *direktivet*) fastställer ett samarbetssystem som ska underlätta möjligheten för brottsoffer att få ersättning i gränsöverskridande fall. Systemet grundar sig på medlemsstaternas ordningar för ersättning till offer för uppsåtliga våldsbrott som begås på deras respektive territorier.

I artikel 19 i direktivet fastställs att kommissionen senast den 1 januari 2009 ska lägga fram en rapport om tillämpningen av detta direktiv för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén. Genom den här rapporten fullgör kommissionen sin skyldighet. Rapporten täcker perioden 1 januari 2006²–31 december 2008³.

Inför arbetet med rapporten beställde kommissionen en undersökning av hur direktivet tillämpas. Undersökningen genomfördes av en extern konsult⁴ och syftade huvudsakligen till att bedöma hur långt de olika medlemsstaterna hade kommit med genomförandet av direktivet. Den externa konsulten undersökte följande:

- Tillämpningen av direktivet: bedömning av ersättningsordningarna på operativ nivå.
- Direktivets effektivitet: fastställande av kontextuella faktorer, regler och förfaranden (i förekommande fall) som har orsakat svårigheter vid genomförandet.
- Den nationella lagstiftningens innehåll: jämförelse av medlemsstaternas ersättningsordningar och bedömning av huruvida ordningarna överensstämmer med direktivet.

Dessutom diskuterades tillämpningen av direktivet vid ett möte mellan de centrala kontaktpunkter som medlemsstaterna har utsett i enlighet med artikel 16 i direktivet. Mötet anordnades inom ramen för det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område och ägde rum den 23 oktober 2008.

¹ EUT L 261, 6.8.2004, s. 15. Rättslig grund för direktivet är artikel 308 i EG-fördraget. Direktivet är således tillämpligt i alla medlemsstater, även Danmark, som inte omfattas av de gemenskapsåtgärder på det civilrättsliga området som antas enligt avdelning IV i EG-fördraget.

² Enligt artikel 18.1 i direktivet skulle medlemsstaterna genomföra direktivet före den 1 januari 2006.

³ Bilagorna till rapporten återfinns i arbetsdokument från kommissionens avdelningar nr

⁴ Matrix Insight: Tillämpningen av direktiv 2004/80/EG om ersättning till brottsoffer, EMPIRISK RAPPORT av den 12 december 2008, och analys av tillämpningen av direktiv 2004/80/EG om ersättning till brottsoffer, SAMMANFATTANDE RAPPORT av den 12 december 2008 (nedan kallad "undersökningen"). Undersökningen finns att tillgå på adressen http://ec.europa.eu/justice_home/doc_centre/civil/studies/doc_civil_studies_en.htm.

Direktivet och alla uppgifter som medlemsstaterna har lämnat i enlighet med direktivet finns i Europeisk civilrättsatlas (nedan kallad *atlasen*)⁵.

2. DIREKTIVETS HUVUDPUNKTER

Enligt artikel 1 i direktivet ska medlemsstaterna ombesörja att offer för ett ”uppsåtligt våldsbrott” som begåtts i en annan medlemsstat än den medlemsstat där sökanden av ersättning har sin vanliga vistelseort ska ha rätt att lämna in ansökan till en myndighet eller ett annat organ i den sistnämnda medlemsstaten. Den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den sökande vistas (”biståndsmyndigheten”) ska bistå den sökande; dess skyldigheter gentemot offret fastställs i artiklarna 5–11 i direktivet. Biståndsmyndigheten gör ingen bedömning av ansökan. Bedömningen görs av en myndighet i den medlemsstat enligt vars ersättningsordning brottsoffret gör ansökan (”beslutsmyndigheten”).

Medlemsstaterna är således skyldiga att inrätta bistånds- och beslutsmyndigheter och att utse centrala kontaktpunkter (artikel 3.1 och 3.2 samt artikel 16).

Biståndsmyndigheterna har följande uppgifter:

- Informera potentiella sökande om ordningarna för ersättning (artikel 4).
- Bistå sökande vid ifyllandet av ansökan om ersättning (artikel 5).
- Översända ansökan till beslutsmyndighet (artikel 6).
- Vägleda sökande om ytterligare handlingar krävs (artikel 8).
- Höra sökande på begäran av beslutsmyndigheten (artikel 9).

Beslutsmyndigheterna har följande uppgifter:

- Utfärda mottagelsebevis för ansökan, tilldela en kontaktperson som ansvarar för ärendets handläggning samt uppskatta hur lång tid det kommer att ta innan det fattas beslut om ansökan (artikel 7).
- Underrätta både biståndsmyndigheten och den sökande om beslutet (artikel 10).

Enligt artikel 12.1 i direktivet ska möjligheten att få ersättning i gränsöverskridande fall grunda sig på medlemsstaternas ordningar för ersättning. I artikel 12.2 fastställs att alla medlemsstater ska ”säkerställa att det i deras nationella regler föreskrivs en ordning för ersättning till offer för uppsåtliga våldsbrott som begås på deras respektive territorier, som garanterar rättvis och lämplig brottsofferersättning”.

Medlemsstaterna måste se till att potentiella sökande får tillgång till grundläggande information om möjligheterna att ansöka om ersättning (artikel 4). Ersättningen ska betalas av den behöriga myndigheten i den medlemsstat på vars territorium brottet begicks (artikel 2). Medlemsstaterna ska sträva efter att så långt som möjligt minska de administrativa formaliteterna (artikel 3.3) och standardblanketter ska användas för översändande av ansökningar och beslut (artikel 14).

⁵

http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/cv_information_en.htm.

3. TILLÄMPNINGEN AV DIREKTIVET

I detta avsnitt ges en översikt över de olika aspekterna av direktivets tillämpning, framför allt anmälan av genomförandebestämmelser, efterlevnad av direktivet, direktivets tillämpning och effektivitet samt nationella ordningar för ersättning enligt artikel 12. Dessutom presenteras de genomförandebestämmelser som krävs enligt kapitel III i direktivet.

3.1. Anmälan av genomförandebestämmelser

Enligt artikel 18.1 ska medlemsstaterna senast den 1 januari 2006 sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för efterlevnad av direktivet⁶⁷.

Femton medlemsstater antog de nationella genomförandebestämmelserna före tidsfristens utgång: Belgien, Danmark, Tyskland, Estland, Spanien, Frankrike, Irland, Luxemburg, Nederländerna, Österrike, Polen, Slovenien, Finland, Sverige och Förenade kungariket. Anmälningar från ytterligare sju medlemsstater (Belgien, Tjeckien, Cypern, Litauen, Ungern, Portugal och Slovakien) mottogs i början av 2006.

Kommissionen inledde ett överträdelseförfarande enligt artikel 226 i EG-fördraget mot Grekland, Italien, Lettland, Malta och Rumänien p.g.a. underlåtenhet att anmäla genomförandebestämmelser under 2006–2007. Sedan dess har Italien, Lettland, Malta och Rumänien fullgjort sin skyldighet och anmält nationella genomförandebestämmelser.

Grekland har emellertid till dags dato inte anmält några nationella genomförandebestämmelser för direktivet. Landet dömdes av EG-domstolen i juli 2007⁸. Kommissionen inledde 2008 ett förfarande enligt artikel 228 i EG-fördraget mot Grekland. Ärendet är under behandling.

Bilaga 1 innehåller en förteckning över de genomförandebestämmelser som medlemsstaterna anmält.

3.2. Överensstämmelse med direktivet

Utvärderingen av huruvida genomförandebestämmelserna överensstämmer med direktivet är på grund av de sent inkomna anmälningarna inte fullständigt avslutad. Utifrån de uppgifter som inkommit kan situationen beskrivas på följande sätt:

Artiklarna 1–3: Samtliga medlemsstater utom Grekland och Italien har inrättat ordningar enligt vilka brottsoffer kan lämna in en ansökan (artikel 1) och har genomfört artiklarna 2–3 (inrättande av ansvariga myndigheter och administrativa förfaranden). Namnen på de ansvariga myndigheterna har offentliggjorts i atlasen⁹.

Artikel 4: Information om åtgärder och metoder för att informera potentiella sökande har lämnats av tjugo medlemsstater. I de flesta fallen har medlemsstaterna lämnat information om sina ersättningsordningar via Internet, antingen på inhemska

⁶ Se arbetsdokument från kommissionens avdelningar nr

⁷ Tidsfristen var den 31 december 2006 för Bulgarien och Rumänien.

⁸ Mål C-2007/026, kommissionen mot Italien, dom av den 18 juli 2007.

⁹ De finns också förtecknade i kapitel 9.2 i analysen av tillämpningen av direktiv 2004/80/EG om ersättning till brottsoffer – SAMMANFATTANDE RAPPORT av den 12 december 2008.

webbplatser eller i atlasen. De har också utarbetat informationsblad och broschyrer. Informationsåtgärderna presenteras i bilaga 2¹⁰.

Artiklarna 5–10: Tolv medlemsstater har hittills lämnat information om hur de förfaranden som fastställs i artiklarna 5–10 i direktivet fungerar: Tjeckien, Danmark, Irland, Spanien, Cypern, Lettland, Luxemburg, Ungern, Portugal, Finland, Sverige och Förenade kungariket.

Artikel 11: Sjutton medlemsstater godtar ansökningar på ett annat språk än landets officiella språk. Det språk som flest länder godtar är engelska. Spanien, Frankrike, Luxemburg, Slovenien och Slovakien godtar endast ansökningar på landets officiella språk. Informationen om de olika medlemsstaternas språkanvändning finns i bilaga 3¹¹.

3.3. Praktisk tillämpning av direktivet och direktivets effektivitet

Det finns endast begränsad information om hur direktivet tillämpas i praktiken i de olika medlemsstaterna¹². Tabellen nedan visar det antal ansökningar över gränserna som gjorts med hjälp av biståndsmyndigheten och det antal åtgärder som vidtagits av beslutsmyndigheten. Den viktigaste slutsatsen är att det hittills rör sig om väldigt få fall.

Medlemsstat	Antal ansökningar över gränserna (biståndsmyndighet/beslutsmyndighet) ¹³
Belgien	1 fall / 22 fall
Bulgarien	(inga uppgifter)
Tjeckien	0 fall / 3 fall
Danmark	2 fall / 2 fall
Tyskland	(inga uppgifter)
Estland	3 fall / 4 fall
Grekland	(direktivet ej genomfört)
Spanien	(inga uppgifter för biståndsmyndigheten) / 48 fall
Frankrike	(inga uppgifter för biståndsmyndigheten) / 28 fall
Irland	1 fall / 31 fall
Italien	(inga myndigheter)
Cypern	(inga uppgifter för biståndsmyndigheten) / 2 fall
Lettland	2 fall / 1 fall
Litauen	3 fall / 0 fall
Luxemburg	0 fall / 1 fall
Ungern	0 fall / 0 fall
Malta	0 fall / (inga uppgifter för beslutsmyndigheten)
Nederländerna	39 fall / 3 fall
Österrike	(inga uppgifter för biståndsmyndigheten) / 3 fall
Polen	5 fall / 5 fall

¹⁰ Se arbetsdokument från kommissionens avdelningar nr

¹¹ Se arbetsdokument från kommissionens avdelningar nr

¹² Majoriteten av dem som deltog i den externa konsultens undersökning valde att inte svara på frågorna om ansökningar, begäran om information, beslut, höranden etc. De uppgifter som EU förfogar över är därför ganska ungefärliga i detta avseende.

¹³ De perioder som omfattas av uppgifterna varierar. Siffrorna är baserade på undersökningen och på uppgifter som erhöles vid mötet mellan de centrala kontaktpunkterna den 23 oktober 2008.

Portugal	(inga uppgifter för biståndsmyndigheten) / 3 fall
Rumänien	1 fall / 0 fall
Slovenien	0 fall / 1 fall
Slovakien	0 fall / 0 fall
Finland	6 fall / 1 fall
Sverige	7 fall / 14 fall
Förenade kungariket	Omkring 100 fall / (inga uppgifter för beslutsmyndigheten)

Enligt undersökningen förefaller orsaken till att det i många fall saknas uppgifter vara att vissa medlemsstater först nyligen genomfört direktivet. Andra upplever språkbarriärer, bristande kunskaper om andra medlemsstaters rättssystem och förfaranden samt olika inställning till snabbhet och effektivitet som hinder för tillämpningen. De som lämnade dessa uppgifter påpekade också att det fanns få framgångsrika fall att rapportera.

Utöver statistiken gav undersökningen i huvudsak följande resultat:

3.3.1. *Direktivets effektivitet*

Beslutsmyndigheterna och biståndsmyndigheterna ansåg överlag att den nuvarande ordningen och kontaktpunkterna, användningen av standardblanketter och språk samt användningen av kommunikationsteknik fungerade väl. Eftersom relativt få myndigheter svarade, uppstod emellertid tvivel om i vilken utsträckning de faktiskt använde ordningen.

Beslutsmyndigheterna och biståndsmyndigheterna uppgav i de flesta fall att deras kontaktpersoner var effektiva. Mycket få av dem som deltog i undersökningen var kritiska mot sina officiella kontaktpersoner. Även de centrala kontaktpunkterna fick positiva omdömen.

De sökande var emellertid mycket mindre positiva till förfarandet än myndigheterna. De tyckte att ansökningsförfarandet var komplicerat och tidskrävande. Språkbarriärer samt brist på information och juridisk rådgivning uppgavs vara stora problem. Trots kraven i artikel 11 i direktivet förefaller språkbarriärer – och kommunikation i allmänhet – fortsatt vara ett stort problem i ansökningsförfarandet.

3.3.2. *Arbetsbörda och beslut*

Enligt uppskattningar för hela EU är det ungefärliga antalet ansökningar som inkommit under den period som omfattas av undersökningen mycket lågt, vilket framgår av tabellen ovan. Det finns emellertid tecken som tyder på att antalet ansökningar, höranden och förfrågningar om information ökade betydligt mellan 2006 och 2008. Trots att antalet ansökningar ökade, fick ungefär lika stor andel som tidigare (omkring 10 %) ett positivt resultat. Enligt undersökningen skedde en avsevärd ökning av såväl de begärda som de utbetalade beloppen i absoluta tal. Det utbetalda beloppets andel i procent av det begärda beloppet varierar mycket beroende på år och plats.

3.3.3. *Organisation och kommunikation*

Undersökningen visar att förmågan att behandla och översända ansökningar och beslut varierar mycket mellan olika delar av Europeiska unionen. I snitt tar det cirka fyra veckor att översända en ansökan och cirka två veckor för beslutsmyndigheten att

motta ansökan. En begäran om kompletterande uppgifter kan ta upp till fyra månader.

Användningen av kommunikationsteknik förefaller ha bidragit till att öka antalet höranden, men inte i betydande grad. Omkring 10 % av de sökande hördes under 2006, mot 19 % under 2007. Telefon- och videokonferenser orsakade svårigheter endast i ett fåtal fall. En betydande minoritet av beslutsmyndigheterna (en fjärdedel) var också villig att använda e-post och fax.

En övervägande del av dem som deltog i undersökningen var nöjda med språkanvändningen. En betydande minoritet (omkring en fjärdedel) uttryckte emellertid missnöje och det gavs ett flertal förslag till hur situationen skulle kunna förbättras (bl.a. genom användning av tolkar som är modersmålstalare).

3.3.4. Andel som inte fullföljt ansökningsförfarandet

De uppgifter som undersökningen bygger på visar att sannolikt endast ett fåtal brottsoffer har begärt ersättning över gränserna.

Möjliga förklaringar till detta kan vara t.ex. att man inte känt till ordningens existens eller varit ovillig att vända sig till den behöriga myndigheten (biståndsmyndigheten). Dessutom kan kontextuella faktorer – såsom språkbarriärer samt det faktum att det inte finns någon central informationskälla och att två myndigheter är inblandade – också ha lett till att många inte fullföljt ansökningsförfarandet¹⁴.

3.4. Medlemsstaternas ordningar för ersättning (artikel 12)

3.4.1. Förekomst av nationella ordningar för ersättning (artikel 12)

Artikel 12 fastställer att medlemsstaterna ska ha en ordning för ersättning till offer för uppsåtliga våldsbrott som begås på deras respektive territorier.

Samtliga medlemsstater utom Grekland förefaller uppfylla detta krav.

3.4.2. Skada som omfattas av ordningarna och ”rättvis och lämplig brottsofferersättning” enligt artikel 12

Undersökningen och webbplatsen för det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område¹⁵ innehåller en mängd information om nationella ordningar för ersättning. I detta avsnitt ges en översikt över gällande praxis i de nationella ersättningsordningarna i fråga om två viktiga aspekter, nämligen frågan om vilken typ av skada som omfattas av ordningarna (”victimising events”) och frågan om ”rättvis och lämplig brottsofferersättning”.

Samtliga medlemsstater utom Grekland tillhandahåller ersättning för offer för uppsåtliga våldsbrott mot en person. När det gäller familjemedlemmar till offer för uppsåtliga våldsbrott mot en person som resulterar i brottsoffrets död är förhållandet mellan de ordningar som täcker skador med dödlig utgång och dem som inte gör det 2:1. En övervägande del av de nationella ordningarna ger inte ersättning för oavsiktlig skada, varken till brottsoffren eller till deras familjemedlemmar.

¹⁴ Andra mer allmänna orsaker till att så många inte fullföljt förfarandet (”high drop-out rate”) anges i undersökningen.

¹⁵ http://ec.europa.eu/civiljustice/comp_crime_victim/comp_crime_victim_gen_en.htm.

En stor majoritet av medlemsstaterna ger ersättning vid såväl personskada som dödsfall. Likaledes omfattar de flesta ordningar ersättning för sjukdom och psykiska men.

I de flesta fall kan såväl brottsoffren som deras närmaste familjemedlemmar få ersättning vid brott som resulterar i dödsfall.

Alla medlemsstater utom två fastställer en tidsfrist för när ansökan om ersättning ska ha slutförts och lämnats in, och de flesta (3:1) föreskriver att tidsfristen får förlängas under vissa omständigheter. Omständigheterna har i de flesta fall att göra med de sviter som brottet medför för offret.

Däremot föreskriver en majoritet av medlemsstaterna (2:1) ingen minimitröskel för ersättning, och i de fall där en sådan tröskel finns varierar den kraftigt.

Ingen av ordningarna kräver att straffrättsliga förfaranden slutförts eller att gärningsmannen identifierats för att ersättning ska kunna utgå. Däremot föreskrivs i nästan samtliga ordningar att brottsoffret ska anmäla brottet till polisen. Cirka hälften av ordningarna fastställer en tidsfrist för sådana anmälningar. Av de ordningar som föreskriver en tidsfrist tillåter cirka hälften att tidsfristen förlängs.

I princip samtliga ordningar har en bestämmelse om att brottsoffer som på något sätt bidragit till de omständigheter som lett till deras skada kan få mindre ersättning eller att deras ansökan kan avslås. I det stora flertalet ordningar (4:1) är emellertid brottsoffer med brottsligt förflutet inte från början uteslutna (helt eller delvis) från möjligheten att få ersättning.

De som deltog i undersökningen fick svara på frågan huruvida de ansåg att deras ordning tillhandahöll ”rättvis och lämplig brottsofferersättning” i enlighet med direktivets föreskrifter. Frågan besvarades av mindre än hälften av beslutsmyndigheterna. De som svarade hävdade att deras ordningar uppfyllde kravet.

De som deltog i undersökningen ombads svara på en rad frågor rörande bedömningen och omfattningen av den ersättning som deras ordningar tillhandahåller. En majoritet (2:1) svarade att ärendena bedöms på grundval av den nationella lagstiftningen om ersättning vid personskada eller dödsfall. I vissa ordningar fastställs det ekonomiska värdet av vissa skador med hjälp av en tariff.

Utöver för ideell skada tillhandahåller en stor majoritet av ordningarna ersättning för ekonomisk förlust som uppstår till följd av skadan (t.ex. inkomstbortfall), och de flesta ger också ersättning för långvariga funktionshinder. På samma sätt ger de flesta ordningar ersättning till familjemedlemmar både för ideell skada (dödsfall i familjen) och ekonomisk skada (förlust av försörjare).

Majoriteten av ordningarna (4:1) fastställer en övre gräns för det sammanlagda ersättningsbeloppet för varje givet fall. Meningarna är dock delade i frågan huruvida det bör finnas en övre gräns vid inkomstbortfall; hälften svarar ja, hälften nej.

Den sökande kan få ersättning från två andra källor. Den ena är gärningsmannen. Nationell lagstiftning kan föreskriva att det organ som betalar ut ersättning övertar offrets civilrättsliga anspråk mot gärningsmannen. Undersökningen visade att en knapp majoritet av de nationella ordningarna inte kräver att offren vidtar rimliga åtgärder för att få ersättning från gärningsmannen. Den andra källan är eventuell kompletterande ersättning som betalas ut av staten, av den sökandes arbetsgivare eller via den sökandes egen försäkring. I detta fall var de som deltog i undersökningen överens om att dubbel ersättning måste undvikas.

Trots att ordningarna för ersättning är komplexa och skiljer sig mellan medlemsstaterna förefaller alla medlemsstater som deltagit i undersökningen ha upprättat en fungerande ordning för offer för uppsåtliga våldsbrott.

När det gäller kravet på rättvis och lämplig ersättning ansåg de som deltog i undersökningen också att medlemsstaternas ordningar i betydande utsträckning iakttog bestämmelsen om "rättvis och lämplig ersättning till offer för uppsåtliga våldsbrott":

- Alla som deltog i studien hävdade att det utgår ersättning vid uppsåtliga våldsbrott mot personer.
- En majoritet av medlemsstaterna ger inte ersättning för oavsiktlig skada.
- En stor majoritet av medlemsstaterna ger ersättning vid såväl personskada som dödsfall.
- Det råder samstämmighet om att sjukdom och psykiska men ska omfattas av ordningarna.
- Ett stort antal nationella ordningar iakttar minimikraven enligt vilka såväl brottsoffren som deras nära familjemedlemmar (om brottet resulterar i brottsoffrets död) bör kunna få ersättning.
- Alla beslutsmyndigheter utom två angav att de fastställer en tidsfrist för när ansökan om ersättning ska ha slutförts och lämnats in.
- I princip samtliga ordningar har en bestämmelse om att brottsoffer som bidragit till de omständigheter som lett till deras skada kan få mindre ersättning eller att deras ansökan kan avslås.
- En betydande majoritet anser (vilket inte omfattas av minimikraven) att offer med ett brottsligt förflutet inte från början ska uteslutas (helt eller delvis) från möjligheten att få ersättning.
- Det stora flertalet ordningar ger ersättning för ekonomisk förlust som uppstår till följd av skadan, och de flesta ger också ersättning för långvariga funktionshinder.
- I vissa ordningar fastställs det ekonomiska värdet av vissa skador med hjälp av en tariff.
- Majoriteten av ordningarna fastställer en övre gräns för det sammanlagda ersättningsbeloppet för varje givet fall.

4. GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER ENLIGT KAPITEL III I DIREKTIVET

Enligt artikel 13.1 ska medlemsstaterna sända kommissionen en förteckning över biståndsmyndigheter och beslutsmyndigheter, de språk som avses i artikel 11.1, informationsåtgärder enligt artikel 4 samt ansökningsblanketterna för ersättning.

Tretton medlemsstater har sänt all information som krävs: Belgien, Tjeckien, Danmark, Irland, Frankrike, Lettland, Ungern, Nederländerna, Österrike, Portugal, Slovakien, Sverige och Förenade kungariket. Övriga medlemsstater behöver komplettera informationen.

Kommissionen har på grundval av den information som lämnats in utarbetat en handbok i enlighet med artikel 13.2. Handboken översätts till samtliga språk och

offentliggörs på Internet, i atlasen. Den uppdateras regelbundet på grundval av tillägg och ändringar från medlemsstaterna.

De standardblanketter för överföring av ansökningar och beslut som avses i artikel 14 upprättades den 19 april 2006 genom rådets direktiv 2006/337/EG¹⁶.

De centrala kontaktpunkter som avses i artikel 16 har haft ett möte, som ägde rum den 23 oktober 2008.

5. SLUTSATSER

På grundval av ovanstående drar kommissionen följande slutsatser beträffande direktivets genomförande:

- När det gäller de nationella ordningar för ersättning som krävs enligt direktivet förefaller det som om medlemsstaterna ger rättvis och lämplig ersättning till offer för uppsåtliga våldsbrott. Graden av efterlevnad förefaller i detta avseende vara hög i samtliga medlemsstater.
- När det gäller förfarandaspekter vid gränsöverskridande fall anser beslutsmyndigheterna och biståndsmyndigheterna överlag att den nuvarande ordningen, inbegripet kontaktpunkterna, användningen av standardblanketter och språk samt användningen av kommunikationsteknik, fungerar väl. De sökande var emellertid mycket mindre positiva till förfarandet än myndigheterna. Många anser att ansökningsförfarandet är komplicerat och tidskrävande och att språkbarriärer, och kommunikation i allmänhet, är ett stort hinder för ett förenklat ansökningsförfarande för brottsoffer.

Kommissionen anser därför att direktivet bör förbättras i följande avseenden som rör tillämpningen:

- Medlemsstaterna bör samla in uppgifter om tillämpningen av direktivet för att bättre kunna bedöma förfarandets effektivitet.
- Medlemsstaterna bör i största möjliga utsträckning se till att medborgarna får mer information om direktivet och om de nationella ordningarna för ersättning, eftersom alltför många potentiella sökande inte verkar känna till sina rättigheter.
- Medlemsstaterna bör dessutom se till att språkkraven i direktivet iakttas, så att förfarandet blir så effektivt som möjligt för de sökande.
- Det är viktigt att de centrala delarna av de nationella ordningarna är tydliga och begripliga. Detta gäller särskilt informationen om vilka brott och skador som omfattas av ordningarna. Atlasen och webbplatsen för det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område innehåller redan mycket information om nationella ordningar för ersättning. Man bör emellertid undersöka om informationen om direktivet och om de nationella ersättningsordningarna på dessa webbplatser bör förbättras ytterligare.

Eftersom direktivet bara har tillämpats under en kort period och den praktiska erfarenheten därför är begränsad kommer kommissionen inte att lägga fram några förslag till ändring av direktivet, utan anser att genomförandet kan förbättras på grundval av de bestämmelser som finns. Kommissionen kommer också att använda

¹⁶ EUT L 125, 12.5.2006, s. 25.

sina befogenheter enligt fördraget för att enträget uppmana medlemsstaterna att slutföra arbetet med eventuella ofullständiga förfaranden.

